ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrér Ample, 26.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LLIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR,

Carrer Ample, 26, y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes . . . . . 4 rals.

FORA DE BARCELONA.

Trimestre. . . . . 12 rals.

SURTIRÁ UN COP CADA SEMMANA.

(Si Déu vol).

LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPRE

lo 15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

HI HA UN MALALT.

Las malaltías tenen la virtut de convertir á tothom en metje.

En una casa ahont hi ha un malalt de cuydado, arriba un moment en que tots los vehins hi entrevenen, y cada hu de ells tè la sort de saber lo remey infalible pera curar á lo pobre que se 'n va al altre mòn.

Plenas están las casas de gent curiosa y manifassera, que després de passar lo temps tafanejant la vida de l' un y de l' altre, ni sisquera se pót lograr que lo deixin morir en pau.

Puijeu á la casa del que 's va morint, y desde mitja escala ja os penetra de tristura lo olor de lo èter. Trobeu la porta oberta; lo recibidor erm y desolat y ab fondo recullíment entreu á la sala.

Sobre lo vetlladoret y la caleixera hi ha ampollas y gots tapats ab paper, un de ells ab una cullereta sobre.

En las caras, coneixereu de una ullada quí tè verdadera afició á lo malalt y fins á quin grau lo estima. Allí se parla baix; se camina de puntetas y se suspira sovint. Las portas del quarto se obran y tancan ab cuydado.

Se forman diversos grupos: escolteu lo que parlan:

—Jo dich, senyora Teresa, que lo metje no hi enten res; perque, escolti: á un home de la seva complexió ¿ahónt s' ha vist sangrarlo?

—Miri, senyora Lungarda, sino que en aquestas cosas una no s' hi déu ficar, jo ho he dit desde lo primer dia; perque lo vespre avans de ajeure 's, á mí la cara de aquet bon senyor no me agradaba gens; y lo endemá, quant me varen dir que estaba malalt, vaig dir: vetaquí: ara si jo 'ls digués lo que ahí estaba pensant no 'm creurian, y l' hi juro tan cert com m' estich aquí, que mentres me estaba despullant se 'm va ficar al cap que no estaba conforme: mes: que lo vaig sentir tossir, tot espussantme, y vaig dir entre mí: ¡Dèu nos en guart; pero 'm sembla, que tenim senyor Ventura, per pochs dias! ¡Jo no sé cóm no ho veyen aquesta gent! ¡Si se 'n anava com una candela cap per avall! y en un cos que necessita fortaleixers, van y l' hi trauen sanch y lo debilitan... ¿qué vol que succeheixi? (*Mes baixet.*) Ara, això es un parlar entre nosaltres: aixís que va pujar lo metje, que jo vaig ser la primera de veurel, que expressament m' estaba al replá de la escala, vaig dir: ¡oli m' hi ha caigut! ¡perque jo ja 'n conech cinch que n' ha mort! sino que com una no pót dir res, vaig pensar: això son cosas delicadas...

—¡Ah! lo que es jo tampoch mi he volgut ficar, per això mateix que vosté diu; pero l' altre tarde, la veritat, no m' en vaig saber estar, y l' hi vaig tirar dugas ó tres indirectas á la seva dona. Escolti, lo meu sogre va morir de lo mateix; la matonera de la cantonada de ca 'ls pares també ho va tenir; una no es cap bestia, y 'm sembla que bè hi pót enténdrer una miqueta; pero ella me va fer un paper tot fret; no 'm va respóndrer sino: veurem,.. si per cas... que jo, ab lo meu génit, que no me agrada véurer patir un pardal, la hauria agafada, que no sé qué li hi hauria fet. Pero, no 'm toca de prop ni de lluny y vaig pensar: ja te he dit lo que debia, ara, per tú farás.

—Quant jo he pujat estaba ella mòlt de concepte ab lo nebot, que ahí 'ls va arribar del Vallés...

—Y bè, no veu qué lo senyor Ventura pót disposar de alguna cosa...

—¡Oh, jo ja hi vaig cáurer! Aixís que vaig véurer caras novas, vaig pensar: ¡ay pobre senyor Ventura! ja put á mort. Perque en set anys que visch en aquesta casa no 'l habia vist ni una vegada...

—Vejam, vejam; ella 's pensa que la deixará senyora y majora de tot...

—¡Oh! això ho veurem. Si jo hagués de fer lo testament, ja l' hi asseguro... Miri que sangrar á un home aixins ¡vol fetje!

—Y bè, ¿no veu que es gent que no se 'ls pót dir res? No la contradiuhen; pero fan la seva y callan. Jo m' hi desespero, ¿qué vol que l' hi digui? no hi puch fer mes: es génit que Dèu m' ha donat. Lo que deya jo l' altre dia á sa germana, que es mòlt mes enrahonada que ella: lo carnisser de la Bordeta es un home que en aquesta classe de malaltías fa, vamos, miracles (perque, senyora, alló es cosa que no 's creuria sino que 's veu). ¿Per qué no lo envian á buscar? ¿qué hi perdrian? Ell si no cura, no cobra un quarto... y, lo que ella 'm va dir: diu jo ja lo hauria fet venir (perque ja l' hi dich que es una xicota que dòna gust de parlarhi); pero diu, com ma germana, diu, es aixís, ¿sab qué fará, diu? diu, per mes que vosté la prediqui, diu, no 's mourá de lo que digui lo metje, diu, encara que la matin. ¡Ay! ja l' hi dich jo que quant á una persona l' hi agafa una taleya, ja está fresca. ¿Qué 's pensa? ella, per mes que ara 'n veiji la esperiencia, morirá á mans de un metje; aquesta ja l' hi tinch pronosticada: tingui compte quí l' hi diu; perque la conech de temps y es tossuda com ella sola.—

Las senyoras de la casa passan totas atrafegadas. La una porta uns drapets fins; l' altre s' en dú lo vas y la cullera:

Las vehinas se 'ls acostan solícitas y las preguntan:

—¿No se ofereix pas res?

—Si som bonas per alguna cosa...

—No; gracias.

—Es que ja ho saben: de dia, de nit á qualsevol hora... escolti: en aquet mòn...

—Ja ho sé, ja 'ls ho agraheixo.

—Miri; si no 'ns ajudavam los uns á los altres... vol dir que...

—¿Y qué tal? ¿qué no parla?

—Ara m' ha signat que tenia los llabis sechs y l' hi donaré una culleradeta de això que últimament ha fet dur lo metje. Dissimulin...

—Vaigi en nom de Dèu.

Aixís que la pobre senyora entra al quarto ¡qué! apenas gira la espatlla ja la una fa l' ullet y diu:

—Ja ho han sentit. Lo metje... y torna lo metje. Res: lo matarán á culleradetas. ¡Alabat siga Dèu! Ja tè rahó lo ditxo: vésten, si t' en vas, Anton, que 'l que 's queda ja 's compon. ¡Ay Senyor! ¡que una veiji certas cosas y tingui de callar...!

Y no paran, sino que seguixen ab la mateixa, mentres

en un altre racó, un parent llunyer, també en veu baixa, segueix una conversació ab los mes próxims de lo malalt, dihent:

—Jo, si fos sol, no parlaria de interessos y sobre tot, en moments com aquestos; pero un hom tè familia y fá lo que no voldria fèr. ¿Veyeu? A mí l' any passat me deyan: ¿per qué no baixas á Barcelona á véuret ab en Ventura y posar en net alló de la quarta part de la casa de Vich y los censos enderrerits en vida de son pare? Jo, no m' agrada... jo no so ambiciós, y tenia un tumor á la cama que no 'm deixaba donar un pas, y vaig respóndrer: dexeume estar, no 'm vingueu ab amohinos; en Ventura es home de bè...

—¡Això sí, pobret!

—Y bè, ara 'm sab greu no haber pogut venir. No per res, no, sino que allí s' han corregut veus... jo no ho crech; pero si ell deixa tot lo que posseheix á la viuda, es dir: encara no som en aquet cas; pót ser nostre Senyor... ¿quí sab? pero anem dihent, que si avuy per demá ell se 'ns mort y no esplica tal cosa correspon á fulano, tal cosa á sutano, tindrem un disgut; perque jo... per mí, tant se me 'n daria; pero los meus noys hi tenen dret, que es cosa seva, guanyada per los avis, es dir, per los avis de los avis y, pobrets, no es pas just que s' en gaudis un altre sense com va ni quant costa. Ja dich que no es ocasió de parlar de això; y lo que toca á la viuda, vamos, á n' ella, en un dia y mitj que sò aquí no n'hi he dit una paraula; perque la pobre, com es natural, ¡tal me faria! está tan trastornada... Ahí vespre fins se va descuydar de ferme portar verdura, que á mí me agrada sufrejideta, y com estich acostumat de tota la vida á menjarne cada vespre, entre faltarme això y pensar en lo trastorn de la pobre dona, he passat una mala nit de alló mes. Per supuesto que de això tampoch n' hi he dit una paraula; perque sé ferme cárrech de las cosas y per un dia ¡qué diantre! jo lo que voldria que ell s' adobés: això, això es lo que 'ns convé á tots, que allavors, sense gastar en advocats, tot se arreglaria; perque, francament: si aquest home no ha fet las suas disposicions com debian ferse, creyeume, en s' en veurem un embull y tot s' ho emportará la justicia, que ni may que n' hi hagués.

La criada obra la porta del quarto y diu:

—La senyora diu que fassin lo favor de parlar un xich mes baix; perque se sent desde la arcoba y lo silenci es lo que mes ha encarregat lo metje.

Calla lo parent, callan las vehinas; pero al sentir la paraula metje, una de ellas en particular fa una ganyota despreciativa, y las altres, qui mes qui menos, arronsan las espatllas.

—Jo estich per anarmen, diu la una.

—Veix que no 'ns diuhen res... replica l' altre; si volen res ja avisarán. Una ve carregada de bonas intencions...

Lo parent, que fins allavors callaba y s' entretenia á tocar lo timbal ab los caps dels dits sobre la calaixera, se acosta á sos interlocutors, y mòlt baix diu:

—¿Veuhen? Si Dèu fes la gracia que aquest home s' adobés, jo m' en podria tornar á casa abiat...

Entra lo metje.

Las vehinas l' hi vibran miradas de basilisch, y l' una al altre s' estiran las faldillas ensenyántsel.

Lo metje saluda y 's fica al quarto. La senyora Teresa encrehua las mans, y mirant al sostre exclama sospirant:

—¡Dèu los fassi bons! Pero lo matarán.

Un altre se acosta á la porta del quarto ab dissimulo per escoltar.

Se sent dintre un gran xisclet y plors. La criada surt corrents cridant:

—¡Ay pobre amo! ¡Ay pobret! ¡Se 'ns ha quedat á las mans!

La senyora Teresa, tota roija, se gira á las altres, y ab los punys á la cintura y bufant de satisfacció per haber encertat, diu:

—¿Qué 'ls deya jo? ¿No 'ls ho deya ara, ara mateix? responguin.

Lo parent tot embadalit mira per tot y pregunta ab lo cap en l' aire:

—*Bè;* pero aquet testament ¿ahónt déu ser?

Creixen dins los plors y los gemechs, las vehinas se n' hi entran... pero... ja hem acabat: ja no hi ha malalt á la casa. Lo que succeheix després, ho dirá qui sápiga lo que passa allí ahont hi ha un mort.

X.

DOLORAS Y PEPAS.

I.

DOLORA.

Amant y mártir.

Nineta, la que m' olvidas,
....nina, la que m' has plantat,
lo mal que m' has fet, nineta,
nineta, que Dèu te 'l pach!
Jo t' estimaba, nineta,
tan com jo puch estimar,
si no 't vaig estimar mes...
pren' la bona voluntat...
Per tú, estiguí tan frenétich,
que fins vaig cáurer malalt!...
Per tú, tinch de pagá al metje,
prop d' un mes de visitarm'!...
Per tú, he renyit ab l' *Suis*,
perque vaig á ca 'n *Cuyás*,
y he descuydat l' negossi,
que m' ha causat un gran dany...
Per tú, duhentla cada dia,
la roba bona he espatllat...
Per tú, perque tú 't quedabas,
pe 'l cólera 'm vaig quedar,
y si 's descuidan un xich,
me 'n anaba á cá 'n Pistraus...
Si me n' has fet d' improperis!...
Si me n' has causat de mals!..
Jo t' estimaba, nineta,
com á la rosada 'ls camps!...
y 't seguia... que semblavam
tú 'l dilluns y jo 'l dimars!...
Y ara, nina, així 'm fereixes!...
Y ara, nina, m' has deixat!...
Vaja, qué això no fa *Nina!*...
Destrossá cors, fá adestral!...
Si me n' has fet d' improperis!...
Si me n' has causat de mals!...
¡Nineta la que m' olvidas,
nina, la que m' has plantat,
lo mal que m' has fet, nineta,
nineta, que Deu te 'l pach!...

II.

PEPA.

¿Quí juga á dá pinyols?

¡Lo meu cor n' está de festa,
que jo crech que hi tinch á dins,
ballant, dotze bailarins,
y tocant tota una orquesta!
¿Quí avuy del mòn dirá mal?...
Lo pare 'm deixa fumá!...
Ara arrivo de cobrá
un bitllet del Hospital!...
Rebo carta en la que 'm pinta
ma nina sa estimació!...
Trovo una colocació!...
Surto libre de la quinta!..
¿Quí, donchs, del mòn dirá mal,
si está avuy mon cor de festa;
que crech que hi tinch una orquesta,
tocant la marcha real...?

JOSEPH SERRA.

COMPANYÍA DRAMÁTICA DEL LICEO.

Quasi bè ja era hora de que 'n diguessim alguna cosa. No voliam ferho fins haberla vista en algunas produccions, y per això pensabam péndrer un abono, pero com la empresa no ha tingut á bè, ella sabrá la rahó, admétrernos ab iguals condicions que altres abonats, hem determinat deixar córrer alló del abono y anar al Liceo quant nos passi pel cap, pagant, s' entent, que d' altre manera no hi aniriam, l' entrada y l' assiento que millor nos sembli.

Feta aquesta salvetat pera esplicar los motius de la nostra tardansa en parlar de la companyía, anem al asumpto.

L' única desventatxa que veyem en lo *gran teatro* pera las representacions dramáticas es l' escenari massa gran, pues, á mes de desanimar las escenas de pochs personatjes, es ridícul que una casa pobre, per exemple, tingui una sala com la plassa de sant Jaume, principalment en aquestos temps, que 'ls lloguers costan un ull de la cara. Aquet defecte, ab tot, creyem que podria corretjirse ab lo sistema de decoracions tancadas. La empresa que se 'n prengui lo que vulgui, pero això 'ns sembla y déu semblar á mòlta gent.

Lo drama «Creo en Dios,» de D. Joseph María Diaz, tè bons pensaments y esmerada versificació, si bè peca de sobrat lirisme y de tenir un assumpto massa agafat pels cabells.

En ell va aplaudirse justament á la senyora Losada en sas parlaments *astronómichs*, ja que en ells tot era cel, lluna, nuvols, sol y estrellas.

Lo director senyor Jordan, va portarse com cal, sostenint en tots tres actes lo difícil carácter del inglés impressionable.

Al senyor Cazublo, que en general va mereixer aplausos, l' hi va faltar animació en algunas escenas del segon acte.

Lo senyor Medel, mes propi pel genéro cómich que pel dramátich, estigué, en alguns moments, parlant una *octava* massa alt, lo que produhia un efecte bastant desagradable.

Per últim, la senyora Raso y el senyor Albalat dongueren mòlt realse á sos curts papers.

La companyía fou cridada á la escena al final del drama.

Aquest últim actor, lo *caricato,* que l' hi diu un diari, y que cada dia va captantse mes y mes las simpatías del públich, va interpretar admirablement «Las pesquisas de Patricio.»

En «La oracion de la tarde» va aplaudirse mòlt en particular al senyor Jordan, y á la jove actriz senyoreta Ros, que porta camí de ser una bona dama.

En resúmen: lo quadro de companyía del Liceo, sense ser una cosa notable, es bastant igual y admisible pel públich de Barcelona, que es un bon xich dur de pelar en aquet punt.

PAU BUNYEGAS.

EPÍGRAMAS.

Lo lletj y flach Bernabé,
«sò un bon mosso» sempre deya,
y que ho era ben bè 's veya
perque ho era... de Café.

PAU BUNYEGAS.

—

—Per mil casos compromesos
vaig sempre ab capa, Peret.
—¡Ah! ja hi caich, la pòr del fret.
—¡Ca! no senyor, dels inglesos.

—

Diu enfadat en Climent
que sa muller no 'l pót véurer,
y es cosa que s' ha de créurer
sent cega de naixement.

L' INGLÉS.

DE MA CARTERA.

La professió, art ú ofici que cada un ecserseix, es filla naturalment de sas aspiracions y se manifestan, per lo gene-

Lit. Labielle.

¡ Ab quin gust ingresaria en lo cos d'aquestas senyoras !

ral, ab un rasgo, ab una expressió, ab un sol mohiment: y per provar aqueix teorema sentat per un home que á falta de ciencia contraposaba una experiencia y observació de setanta anys, contaba entre un de los mòlts casos lo següent:

Anaba una volta desde Barcelona á Lleyda, y la circunstancia de que plogués, me va obligá á entrar en lo interior de la Diligencia, privantme de pujar al imperial, puig habia vingut mudat de dia de festa major, y lo que hauria estalviat de assiento, hauria perdut de roba.

En lo interior anabam com arengadas al barril; per fer mes gran ma incomoditat, un dels viatjés habia tingut per prudent posar una trompeta dessota lo assiento devant de los mèus peus, impedintme lo allargarlos y disposar siguera ab la posició de que 'ls altres disfrutaban. Això va despertar ma curiositat per saber quí era 'l músich. Arribárem á la primera muda, y com que era dia de missa, la campana la senyalaba.

—¡Quín to mes argentí! Esclamá un dels que anaban al mèu costat: es magnífich: dòna 'l *la* bemol.

Era evident que aquell sócio era 'l músich de la trompa.

—Per aquesta campana va sostenir lo poble una causa ruidosíssima.

Esclama lo de 'n frente.—Va ser fallada per la audiencia de Barcelona y doná lloch á informes mòlt convensuts, y 'l procés tè dimensions col-losals.

Aquell home era advocat.

En aquell instant habian acabat de pujar dos dels companys que baixaren per mullar la gargamella mentres la muda del tiro, y deyan:

—Pep, no comprem: aquet vi es pedregat ó vert, y no tindré aguant.

—En arribant al estiu será un vinagre.

—Ja m' ho sembla.

Se conexia que eran amos de taberna ó negocians ab vi.

Ja tant sols me faltaba definir al quint y últim dels viatjers que era un home gros: de bon continental; blanch y roig com una poma roqueta, y que de lluny se conexia que no era del art de la terra; tampoch professaria cap ciencia, puig ni son port, traja ni modos, revelavan lo mes mínim: ni los renechs que deya provaban borrall d' instrucció. Mòlt menos seria artista, puig la aglomeració de colors en las robas que vestia, lo xabecá de sas hechuras y la indiferencia ab que miraba tot quant veya ho deyan ben clarament. Ja desconfiaba de saberho: puig Lleyda se aprocsimaba, ó millor dit, nosaltres nos acostabam á Lleyda, quant á poca distancia de la ciutat y á la vista de un ramat que pasturaba al peu de una groxuda figuera, ab un estussiasme fins llavors no vist y ab una admiració hermosa esclamá:

—¡Viva Dèu quins moltons! ¡Y quina figuera per fer un piló! Val tota la moneda.

¿Vos sòu carnisser?

—Per servirlo.

En aquell punt lo majoral deya:—Prou.

BLAY MÁRFAGAS.

¡Ah!... l' altre dia varem anar á veurer l' estreno de *Los Estranguladores*. ¿Qué 'n volian saber alguna cosa?

Donchs ja veurán. Lo drama es d' aquells forts... Dels dramas forts no 'n parlem mes, perque tothom ja hi ha dit la seva; ¿veuhen? á mí m' agrada olorar una ampolla d' aigua sanativa, n' hi ha d' altres que 'ls fá estornudar.

Tornant al drama, l' argument es nou y ben portat. ¿Encara no n' habiam vist cap de comedia que passés á la India? donchs aquet drama es d' Indios: ¡ja veurán que 'n surten uns de mes dolents!... Lo *colorido* del drama está ben donat, tant per lo que toca al llenguatje, com per las situacions y per carácters dels personatges. ¡Fá indio, alló, vaja!

Lo millor del drama son los efectes; n' hi ha pe 'l pare y per la mare; seguits, bons é inesperats.

Això sí; també hi ha alguns defectets. Ara figúrintse vostés que á na 'l primer acte, hi ha un indio mòlt rabiós, que 's tira dalt á baix d' un balcó: donchs en lo segon acte,

orna á sortir tant trempat, sense portá envenat cap bras, ni cap cama, ni res... ¡ell bé s' habia de fer mal!... Després... mare de Dèu, senyors traductors (ó arregladors, vaja) que no coneixen qu' allavoras que 'ls inglesos agafan á l' indiota, es un pas massa fort y la cosa está massa enverinada, per ferli dir, al anarsen y al acabarse l' acte: *¡Hasta la vista!* Jo, francament, vaig pensar: «això es que 's deuhen haber de trobar á n' al café, á última hora.» Ni ha d' altres, pero vamos... Sobre tot, lo que mata la comedia, son aquells coros de comparsas, que sempre responen: *¡Sí! ¡sí! ¡A las armas!...* ¡que no s' hi fiquin ells! Lo segon acte 'ns va semblar alló... una miqueta pesat. En lo tercer vam trobar una dida mòlt il-lustradeta... l' haguessen sentida. ¡Pero gran mal se 'n feya! Després va dir qu' era la dona de l' assistent del amo.

Pero, vamos, deixant passar totas aquestas cosetas, y prenent ab calma aquells discursos que fan tots, encara no s' hi poden agafar, lo drama es dels bons dels del sèu género. Lo desenllás es magnífich y dòna xasco al públich.

L' execució... ¡amigo! ¡bona! Tots fan mòlt bè l' indio. Lo galan y las dos damas varen fé 'l gasto y ben fet; lo galan jove també va poder anar, y tots los demés, altre tant, menos aquell que 's tirá dalt á baix del balcó, que 's coneixia qu' ab la caiguda no estaba de *filis*.

La *misse en scène*, que diu aquell, pót mòlt ben anar. Uns trages que 'ls agradarán d' alló mès, y propis. Se coneix qu' han agafat una lámina de l' *Il-lustració* francesa, y talli, senyora Pelegrina.

¡Ah! lo que haurian de procurar es buscar una criatura de debó, per fer de fill de la dama. Per ser una nina, s' ha de véurer massa y fa pensar mòlt ab la botiga de las Columnas. ¿Y alló?... tothom se sent venir ab música, y tothom la deixa á fora. Jo estich, que sempre es la mateixa. Del ball del primer acte, no 'n parlem: ja n' hi poden posar de rodas, que may podrá anar.

Las decoracions... ¡pxé!... aquella del quart acte fá mòlt sortija.

Al demés, ja hi poden anar, que 'ls agradará. Encara que 'ls fassin patir un xich, no s' hi ficsin, perque tot es comedia. Vegin si ho es, que jo fins sé ahónt los deixan los vestits, pagant lo que sigui.

¡Ah! encara que tot passa á la India, no surt cap indiot d' aquells de Nadal. Jo 'm pensaba que n' hi veuria.

Lo divéndres varem tenir la debilitat de asistir á la primera representació de *Los amigos de los pobres*. ¡Quín drama! Figúrintse un article d' en Brusi, quant se fa lo caritatiu y lo evangélich, y tenen lo estil, las condicions dramáticas y la belleza literaria de lo tal drama.

Es la espresió mes ordinaria de la hipocresía de la caritat; aixís ho va compendra lo públich, y méntres los actors feyan véurer que ploraban, ell reya de veras.

Ja n' enrahonarem mes un altre dia, perque la cosa es mes séria de lo que sembla, encara que conseg ueix fer ríurer al públich que ho va véurer.

En lo número següent, comensarem á ocuparnos de la companyía italiana del Gran Teatro del Liceo.

No ho volem fer avuy, perque desitjem que 'ls nostres judicis sigan justos y fundats, mes que 'ls *judicis del any*.

Nosaltres creyem que una sola ópera es insuficient per donar á coneixer las qualitats artísticas de un cantant.

Si avuy tinguessim de parlar de la ecsecució de *Un ballo in maschera*, hauriam de dir veritats de seba cecutrí per alguns artistas y per alguns *músichs*, y tenim la esperansa de que en una altre ópera, modificarem lo nostre criteri, en benefici dels mateixos.

Vostés prénguinho com vulgan, per ara.

«El loco de la guardilla» del teatro Principal no pót anar ni ab curriolas. Ja que en aquet teatro s' empleyan las parts de la companyía de declamació per la zarzuela, com succeiheix ab la senyora García en «El secreto de una dama,» y en «El loco» ab lo senyor Barta, no sabem véurer la rahó perque no 's varen donar los papers de Cervantes y Lope de Vega, papers purament declamats, á dos actors també de declamació. No aprobem la amalgama de dugas companyías de distint género; pero ja que 's fa, que se 'n tregui 'l profit, que se 'n pugui tréurer.

Se troba en aquesta ciutat, de pas pera la Cort, D. Guillem Forteza. Pensabam dedicarli uns versos, pero no ho hem fet, perque 'ls trobaria dolents.

En lo café Cuyás s' han pujat de preu tots los articles de confitería y pastelería.

Uns diuhen si això es en gracia de que toca 'l piano 'l senyor Obradors, altres si es perque el duenyo del café créu reembolsarse aixís de las pérduas per causa del cólera. Si lo primer, no creyem que d' aquet modo tingui de pagarse al pianista; si lo segon, consideris que 'ls parroquians no 'n van tréurer tampoch mòltas ganancias de la epidemia.

¡Senyor Cuyás, no vulgui caminar com los cranchs!

Tot pensant d' ahónt lo senyor García Gutierrez habia tret l' argument del «Juan Lorenzo» varem trovar per casa una auca de redolins que abaix deya: «En casa *Juan Llorens*, calle de la Palma de Sta. Catalina.» No tinguerem de buscar mes.

¿Qué pót ser volen enblanquinar la antigua fatxada de ca la Ciutat que dòna devant del carrer d' Hércules? Ho preguntem perque allí hem vist uns andamis, y que per cert no 's va tenir lo cuydado que debia tenirse en posarlos, pues s' ha deixat coixa d' una pota á una d' aquellas figuras que forman las canals.

¡Mirin que van escasejant los recorts artístichs!

Senyora Laya, ¿quína edat déu tenir ara la seva noya gran?

—Miri; vostés ho sabrán mes que jo. Lo dia que va neixer feyan «Los pastorets» en Sans.»

En un poble del Principat, un marit entretingut en mirar un eclipse, va anar á casa mes tart de lo regular.

Reconvingut per la seva dona, va esplicar la causa de la seva tardansa.

—Y bè, ¿qué es això de l' eclipse? va replicar la moller.

—¡Dona, una cosa que tots los diaris n' han parlat, fins los de Madrit!

—¿De Madrit?.. *¡¡Papadinero!!*

En una reunió d' etiqueta presentaren un jove á la senyora de la casa, dihent:

—Aquí l 'hi presento á D..., fill del arcalde de...

—¡Tant jove y ja fill de un arcalde!

Visitaren dos senyors un hospital, acompanyantlos per tots los departaments un loco d' aqueixos que sols de tart en tart tenen algun arrel. Al arrivar á las golfas de l' edifici lo loco tancá bè las portas y digué á los visitadors: «Are m' hauran de fer lo favor de tirarse de dalt á baix perque me sembla que ha de fer mòlt bonich.»

Un d' ells, home de mòlta serenitat, comprenent la seva situació, digué á lo loco: ¡Ay senyor! si no hi ha res mes tonto que tirarse de dalt á baix. ¿No ha vist may cáurer un sach? Donchs es lo mateix. ¿Sab lo que es magnífich? Lo tirarse de baix á dalt, jo ho he fet mòltas vegadas, y si vosté ho vol, ara ho provarem.

Convensut lo loco, obrí la porta, y aixís varen poder escapar.

SÍMILS.

¿En qué se sembla una mitja á una dona tossuda?

—En que tè punts.

—¿En qué se sembla la gallinaire á la Seca?

—En que fa *quartos*.

—¿En qué se semblan los jugadors de billar á los electors?

—En que fan mesas.

—¿En qué se sembla la humanitat á la fotografía?

—En que 's reproduiheix.

—¿En qué se sembla un llam á un ball de palacio?

—En que enlluerna.

—¿En qué se sembla un banquer á la terra?

—En que gira.

CHARADA.

Si silabas esplicadas
á la dreta y á la inversa
no las treu sol-lucionadas,
quasi diré que en xaradas
al revés *segona tersa*.
Son mólt contats los guisats
en que no hi ha ma *primera*.
Si al revés la considera
article es dels mes usats.
La *segona* fa 'l meu avi
ab pena, perque es mólt vell:
fassi fe á ella un cap-girell,
y 's diu d' un home mólt sabi.
La *tercera* tot, tot ho es;
y al revés, no ho es ningú.
¿Pót ser encara hi ha algú
que vol que m' espliqui mes?
Lo meu *tot* ¿saben quí l' usa?
los capellans ¡be es prou clar!
¿No la sap endevinar?
¡Vaja, que avuy no té escusa!

Solució de la charada anterior.

TIMORATAS.

Solució del geroglifich anterior.

La mort may tè culpa.

GEROGLÍFICH.

La solució 's dará en lo número que vé.

Ara dissimulin.

E. R.—Casimiro Miralles.

Barcelona. 1865.—Imprenta de Narcís Ramirez y Companyia, Pasatge de Escudillers, número 4.